

og de er afløste til en Pris af ca. 10 Kr. pr. Td. Byg.

Jeg tror nu slet ikke, det ærede Medlem kan slippe saa let fra det ved at kaste Skylden for, at Lovforslaget ikke er fremmet i dette høje Ting, over paa mig. Jeg tror i hvert Fald, at Arvefæsterne Landet over har et ganske andet Indtryk af dette Forhold, og det ærede Medlem kan slet ikke slippe fra det ved at sige, at jeg har manglet Interesse for denne Sag. Jeg har forelagt Lovforslaget, og det er blevet enstemmigt vedtaget i Folketinget med samtlige Partiernes Stemmer og Gang efter Gang sendt herop, men det ærede Medlem, som har været Formand for dette Udvalg, har stadig holdt det hen, og naar et æret Medlem her i Salen for et Øjeblik siden sagde, om ikke det ærede Medlem havde faaet Indtrykket af, at Arvefæsterne ude i Landet ikke ser ganske saaledes paa det som det ærede Medlem, saa tror jeg, at det ærede Medlem har faaet en Fornemmelse deraf paa det Møde, han var til i Sydsjælland. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det maa det ærede Medlem og dette Ting afgøre. De Oplysninger, man har ønsket, kunde ikke skaffes til Veje indenfor det Tidspunkt, som var nødvendigt for at gennemføre Lovforslaget. Nu er der gaaet et Par Aar siden, og i disse to Aar har Arvefæsterne maattet betale de ekstraordinært høje Afgifter, og det skulde være underligt, om disse Arvefæstere syntes, at det er rigtigt og retfærdigt, at de skal vedblive at betale disse høje Afgifter. Naar det ærede Medlem saa siger, at det undrer ham, at jeg ikke har kunnet skaffe disse Oplysninger, da jeg ikke har haft saa travlt, saa ved jeg ikke, om det ærede Medlem kan bedømme dette, men dersom ikke han har nogen stor Beundring for min Virksomhed som Landbrugsminister, kan jeg maaske gøre Gængæld og sige det samme om hans Virksomhed som Landbrugsminister. Det, det drejer sig om her, er, forekommer det mig, om det nu ikke er muligt, naar disse Oplysninger i Henhold til det 7de Punkt i Skrivelsen af 23. Juni 1916 indkommer til Udvalget, da i denne Samling og helst snarest muligt at gøre dette Lovforslag færdigt, saa at det kan blive ophøjet til Lov. Jeg er ganske overbevist om, at dersom Forslaget bliver vedtaget her, vil det hurtigt kunne gennemføres i det andet Ting, som een Gang har taget Stilling dertil og var enigt med mig, den Gang Lovforslaget blev forelagt. Med disse Bemærkninger skal jeg meget anbefale, at

Lovforslaget nu i Aar maa blive fremmet og ophøjet til Lov.

Kragh: Da Arvefæsteafgiften til Staten i 1913 blev afløst, vakte det jo ganske naturligt hos en Mængde Mennesker rundt om i Landet, som var Ydere af Arvefæsteafgifter, Haab om, at deres Tid nu ogsaa snart skulde komme, og at Afløsningen af de Afgifter, de havde at svare, ogsaa snart vilde finde Sted. Der er ikke Tvivl om, at dette Ønske igennem den Udvikling, der er foregaaet siden den Tid, gennem den Højde, disse Ydelser aarlig har faaet, navnlig i de senere Aar, er blevet stærkere og stærkere, at man rundt omkring er blevet mere og mere utilfreds med den Tingenes Tilstand, der er paa dette Omraade, og at Ønsket om en Afløsning er blevet varmere og varmere. Og dette er i og for sig, synes jeg, forstaaeligt nok.

Jeg skal nu ikke komme ind paa den Debat, som her er ført, om den Hurtighed, hvormed der er blevet handlet i denne Sag, navnlig fra Landbrugsministerens Side. Det maa jo forekomme i alt Fald underligt, at det skulde være nødvendigt at lade hengaa saa lang Tid, som der hengik, før Landbrugsministeren fremkom med Meddelelsen om, at de fra Udvalget ønskede Oplysninger overhovedet ikke kunde fremskaffes. Det synes mig, at man ret hurtigt maatte kunne blive klar over, at dette Omraade var ret kompliceret og ikke lod sig oplyse indenfor en forholdsvis kort Tid; men paa den anden Side er det givet, at det er jo ikke blot Arvefæsterne paa saadanne Ejendomme, som har henhørt under Bøndergods, hos hvem Forventningen om Afløsning vakte, da Staten afløste Arvefæsteafgifterne i 1913, men det gælder for mange andre Ydere rundt omkring, og Forholdet er jo det, at mange, der sidder og yder Arvefæsteafgifter til Institutioner og til Personer, føler disse Ydelser mere som en Besværlighed end som en Udgift, fordi de gennem Tilladelsen til Udstykning og Forholdenes Udvikling i det hele taget er blevet saa ubetydelige, at de økonomisk set ikke betyder noget videre, men volder administrativt Besvær for dem, der skal betale dem. Derfor vil det utvivlsomt være særdeles ønskeligt, om man nu saaledes, som det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) antydede, udvidede Loven til at omfatte alle Ydelser af den Art. Nu siger nok den ærede Landbrugsminister, at det vil medføre Vanskeligheder, og det er jo muligt, at disse Vanskeligheder